

Olga Morote

▶ olgamorote@hotmail.com

MERCÈ RODOREDA A ROMANYÀ

Abril, abril, te n'has anat tan de pressa que encara perdures en mi com un vendaval que obre portes i finestres, amb una nova llum per vagarejar pels carrers o flarir les diferents olors de la primavera: l'es-

clat de vida ens empeny a sortir fora i gaudir de tot el que se'ns ofereix. El dissabte 13 d'abril vaig anar a Romanyà de la Selva a retrobar-me amb la **Mercè Rodoreda**. La Càtedra M. Àngels Anglada de la UdG m'hi va convidar per llegir algun text de l'escriptora. Així, doncs, amb la meua mare, una enamorada dels jardins i de les flors, vam emprendre el camí que anys enrere havíem recorregut tota la família molt sovint. L'acte es feia per commemorar el trentè aniversari de la seva mort, el 13 d'abril de 1983. A la plaça de l'església, jo hi tenia una cita ineludible. Emoció i records, nostàlgia i alegria es barrejaven dins meu mentre escoltava les diferents veus que llegien fragments de la seva obra.

Mercè Rodoreda va trobar a Romanyà la pau que buscava: «Les Gavarres, totes un alzinar, a l'hora de la posta quan el sol les besa de biaix, semblen de vellut. Em vaig trobar, doncs, davant d'un dels paisatges més dolços de Catalunya. Les temporades que abans passava a Barcelona ara les passo a Romanyà de la Selva, davant d'aques-

tes muntanyes segures, sempre verdes, que em dona grans quantitats de pau, a mi, que durant anys he fet, o he hagut de fer, de pedra que rodola». Aquest indret va ser per a ella un bàlsam reparador, on va escriure embolcallada per aquell paisatge que l'havia subjugat. Una dona rebel, com totes les que volen fer el seu propi camí, marcada pels conflictes personals, familiars i històrics. En definitiva, per tota la seva experiència vital: la infantesa, seguida molt de prop pel seu avi, la guerra civil, l'exili, l'amor, el desamor, la decepció, la tristesa, l'alegria, els dubtes, les certeses. La pau. I és que, de vegades, costa trobar la pau enmig de tant soroll eixordador, enmig de tantes veus entrecruades que sempre diuen el mateix. Costa trobar el teu particular refugi per mantenir-te sa i estalvi. Per allunyar-te, en la mesura del que es pot, d'una realitat difícil i complexa. I així ha estat sempre. No descobreixo res de nou. «Que jo sempre sostinc que, per a un narrador o per a un poeta, una fugida de la realitat és encarar-se amb la seva realitat

més profunda». La nostra realitat més profunda. L'única veritat.

El dissabte 13 d'abril, Mercè Rodoreda era més present que mai a Romanyà de la Selva. Un dia esplèndid, un cel blau, sense un núvol. Moltes flors. Una llum molt especial tot ho amarava. Asseguda mentre esperava el meu torn, pensava en la dona, en l'escriptora, en l'escriptora, en la dona, que va viure molt, que va patir molt, -«No sóc rancorosa. El rancor és una pèrdua de temps»-, que va escriure magníficament sobre la condició humana. Vaig triar per llegir la primera pàgina i mitja del seu pròleg a *Mirall trencat*. M'agrada pensar que Mercè Rodoreda ens escoltava des del seu racó de pau, o, si més no, que algun dels seus àngels li deu haver explicat que el dissabte 13 d'abril, el mateix dia de la seva mort, trenta anys després, la vam recordar amb emoció. Intensament. «Desig de superació, plaer d'escriure, deixar-me creure que encara en sabia una mica, que podia anar més lluny, que els meus anhels d'adolescent no havien mort».

